

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];

MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];
PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; OSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Antoni Milian i Massana

Catedràtic de dret administratiu a la UAB
i director de la 'Revista de Llengua i Dret'

Dret lingüístic: i ara què?

La celebració del vint-i-cinquè aniversari de la *Revista de Llengua i Dret* amb l'aparició del número 50 ha estat un moment oportú per reflexionar sobre l'evolució a casa nostra dels estudis relatius als drets lingüístics, fer-ne balanç i apuntar les línies de cara al futur. Així ho vàrem fer a la jornada organitzada per l'Escola d'Administració Pública de Catalunya per commemorar l'efemèride. En síntesi, es destaquen, en primer lloc, el caràcter enterament nou en la nostra història del fenomen de la publicació d'estudis sobre drets lingüístics, i, en segon lloc, la maduresa i la consistència del corpus doctrinal teixit a Catalunya en aquesta matèria durant aquest període dels darrers vint-i-cinc anys. Nogensmenys, el dret lingüístic, com a disciplina, té encara molts reptes per afrontar. Quins? Els intentaré resumir:

PRIMER: LA NECESSITAT D'APROFUNDIR en la dimensió col·lectiva dels drets lingüístics i en la legitimitat d'equilibrar els drets lingüístics personals amb l'establiment d'exigències lingüístiques, en el cas de determinades realitats sociolingüístiques. N'és paradigmàtica la cèlebre sentència Ford c. Québec de la Cort Suprema del Canadà, relativa als requisits lingüístics en els cartells exhibits en públic i en la publicitat comercial.

SEGON: LA NECESSITAT DE DESTACAR que el cas de la llengua catalana no es correspon, ni de bon tros, amb la situació de la majoria de llengües regionals o minoritàries. Ho palesen el nombre de parlants; la vitalitat de la llengua, o l'ús generalitzat en els àmbits literari i acadèmic, en determinats mitjans de comunicació i en les tecnologies de la informació i la comunicació. Per això, l'estatut d'aquelles llengües no és l'adequat per salvaguardar-la. El català necessita comptar, per continuar essent llengua de comunicació i llengua comuna, a Catalunya, amb els instruments típics de les llengües majoritàries. A més, cal treballar perquè la Unió Europea concedeixi un estatut apropiat a les llengües que com la catalana tenen, per utilitzar la terminologia del Tractat de Lisboa, de

“La saludable emergència a Catalunya d'estudis sobre les minories lingüístiques no ha de servir per afavorir la reducció del cas català al d'una llengua minoritària o al de la protecció d'una minoria lingüística”

DANIEL BOADA

conformitat amb els ordenaments constitucionals, l'estatut de llengua oficial en part del territori d'un Estat membre.

TERCER. LA SALUDABLE EMERGÈNCIA A Catalunya d'estudis sobre les minories lingüístiques no ha de servir per afavorir la reducció del cas català al d'una llengua minoritària o al de la protecció d'una minoria lingüística. Si en el primer terç del segle XX la preocupació per les minories nacionals (recordem la *Història dels moviments nacionalistes* de Rovira i Virgili) i, vista la protecció de la Societat de Nacions, el camí de les minories nacionals podien resultar favorables (recordem J. Estelrich en *La qüestió de les minories nacionals* i *La questió des minorités et la Catalogne*), ara, amb el risc de perdre el català com a llengua de comunicació comuna a Catalunya, l'èmfasi en el tractament minoritari podria traduir-se, més enllà de la minorització respecte de la resta d'Espanya, en factor de minorització dins de Catalunya. D'una altra banda, val la pena fer notar que, encara que sigui paradoxal, com més vagi el català allunyant-se, de facto, de constituir la llengua de comunicació comuna a Catalunya –i aquest és, tot i l'augment de parlants de català, un risc real que tenim, especialment a causa de la forta immigració–, més difícil serà justificar, en termes legals, l'adopció de mesures efectives de caràcter territorial. El principi general de la proporcionalitat que han de tenir les mesures legals que s'adopten hi és plenament aplicable.

I QUART EIX: LA NECESSITAT DE DIVULGAR la nostra doctrina a l'exterior i de participar en els debats en revistes jurídiques internacionals. Si els drets lingüístics avui es manifesten a través de tres cercles o nivells (el local, l'estatal i el supraestatal), serà en aquests tres àmbits que caldrà incidir. No podem girar l'esquena quan resulta que assistim a la formació d'una mena de *ius commune*.

AQUESTS SÓN ELS REPTES PRINCIPALS QUE, des de l'estudi del dret lingüístic, té plantejats el català en un món postindustrial i mundialitzat.

EN DIRECTE

Hores extremes en temps de crisi

Xavier Gual

Escriptor i professor

Per al proper curs, el departament d'Educació ha presentat una proposta que ofereix la possibilitat de fer hores extremes als docents que tenen la plaça fixa. Així doncs els àvids d'euros podran, si ho volen, fer quatre hores més a la setmana. Segons el departament, la mesura aprofitarà i regularitzarà millor el personal docent i permetrà rebaixar el nombre de professors que passen per un mateix grup. Els sindicats, com ja és habitual, han carregat contra la proposta perquè, segons consideren, va en detriment de la millora de la qualitat que tant es predica. Argumenten que fer quatre hores més de classe també implica unes quantes hores de preparació i perjudica el treball de coordinació entre els professors del centre. També desmenteixen que les hores extremes rebaixin el nombre de docents que passen per un mateix grup i indiquen que incita a la fatiga. Tot plegat semblen mesures econòmiques –i no educatives– fetes en temps de vaques magres. Si la proposta tira endavant, amb les hores extremes òbviament es necessitaran menys professionals, i la compensació econòmica serà molt més barata que contractar un interí o un substitut. Algunes mitges jornades es fusionaran i afectaran personal que perdrà la feina. Tot plegat sembla pensat per espremer la voluntat i l'esforç d'alguns professionals i molt poc per millorar els recursos que encara manquen. Acabi com acabi la proposta, el debat generat no ajuda ni a millorar la pedagogia ni a tranquil·litzar els ànims de la comunitat educativa.

xgual.avui@gmail.com

La dona que xiuxiueja als gossos

Bernat Dedéu

Filòsof i músic

Les gosses i gossos barcelonins estan d'enhonorabona. L'ecosocialista Imma (que xiuxiueja el llenguatge caní talment com Robert Redford feia amb equines i equins) els ha promès una

gosses esplèndida a la ciutat on és tinenta. L'ecosocialista Imma actua amb justícia i tempra; fa dies, segons he pogut saber en exclusiva, l'Imma va rebre una carta queixosa de l'Associació de Canes i Cans Barcelonins (ACCB) que la va deixar absolutament colpida. A l'escrit, les gosses i els gossos barcelonins mostraven a la seva amiga una indignació totalment justificada; la tinenta havia instal·lat a la ciutat

(feia mesos, en ocasió del festeig del naixement de Crist) uns arbres sostenibles preciosos als quals, incomprensiblement i en una mostra de discriminació biològica intolerable, no havien pogut accedir amb llibertat, ni tan sols per fer-hi un pipí o dipositar-hi una mostra de cacueta. L'ecosocialista Imma ha volgut reparar aquest greuge històric (una mala tarda la té qualsevulla) sacrificant el seu

propi ideari mediambiental, per regalar-los un espai confortablement climatitzat. De fet, aquest nou equipament caní ja quasi atrapa el cost per metre quadrat d'una biblioteca o una escola pública de qualitat. Ja ens falta poc, en suma, per arribar a la plena igualtat entre gos i dona/home. Aplaudeixo la tossuderia de l'ecosocialista Imma; si ha pogut amb això tan desagradable dels nois que es droguen, pot

redreçar sens dubte les relacions entre el món animal i l'humà, que són una mateixa i sola cosa. Veure aquesta tinenta desplegant el seu ideari davant la pobresa ideològica d'una oposició tan insensible a les demandes canines dóna un gustet terrible al ciutadà. Realment, Trias, Fernández i Portabella ho tenen difícil; és quasi impossible vèncer la dona que xiuxiueja als gossos...
bernatdedeu@gmail.com